

forsamlet sig udenfor Parlamentet. — I Retten udtalte han:

»Jeg har en lang og omskiftende Livsbane bag mig. — Jeg har nu og da — efter Evne — tjent mit Lands Interesser, men aldrig under hele min Karriere har jeg været saa stolt som i Dag over at staa her for at protestere mod den Behandling, som bliver vore politiske Kvinde-Fanger til Del. — Det er en alvorlig Sag, naar Borgere, der ellers altid har prøvet paa at yde deres Bedste til Landets Vel, betragter det som den største Ære i deres Liv at blive fængslede for at have protesteret mod Regeringen. — De kan fængsle mig, men De kan ikke fængsle Sagen, De kan ikke lukke Munden paa den Protest mod dette Lands Regering, der lever i Hjertet paa ethvert ærekært Menneske. — Jeg vil vedblive at

protestere saa længe som jeg kan, og paa enhver Maade, jeg finder rimelig og nødvendig.«

Det er Ord, der faar mange til at lytte, — men det er ikke Ord, der finder Optagelse i de Beretninger, som den engelske Presse sender til andre Lande. I *dem* er der kun Plads for harmfyldte Protester mod Suffragetternes Voldshandlinger. — I *dem* staa der kun, at »Jeppe drikker« — ikke hvorfor. —

Retten dømte, at Fangen kunde løslades mod Løfte om lovlydig Optræden. Han afslog at give dette Løfte og — blev løsladt uden nogensomhelst Betingelse!

Var det Valgretten, der bevirkede, at man løslod en Mand for en Forseelse, for hvilken man hver Dag idømmer Kvinder flere Maaneders Fængsel?

Th. D.

Hinsides Valgretten.

—o—

Efterhaanden som Arbejdet paa Danmarks nye Grundlov skrider frem og Forsikringerne om, at vi den 5. Juni kan fejre Kvindevalgrettens Sejr, lyder højere og højere fra de tre Grundlovspartiets Side, trænger ogsaa Spørgsmaalet om Kvindeforeningernes fortsatte Bestaaen hinsides dette Maal sig i Forgrunden. Den Omstændighed, at der her i Landet ogsaa findes Kvindeforeninger, der alene arbejder med Valgretten som Maal, har ganske naturlig forvirret Begreberne indenfor enkelte Kredse af D. K., som mangler Kendskab til det betydelige Arbejde, D. K. muligvis har udrettet for Kvindernes Frigørelse, længe før Kravet om Valgret og Valgbarhed blev sat i Spidsen for Foreningens Love.

De har maaske endnu ikke gjort sig klart, at hvad der for Kvindevalgretsforeningerne er Maalet, det er for D. K. kun Midlet til Opnaaelsen af et endnu større Maal, nemlig Kvinders fulde Ligestilling med Mænd paa ethvert Omraade. Hvis nogen tror, at dette Maal er sikret med Opnaaelsen af den politiske Stemmeret, da vil Fremtiden snart overbevise hende eller ham, om at dette er et forfængeligt Haab. Den tungeste Ende er endnu tilbage, og den bliver det D. K.s Sag at løfte. — »Men den Ting vil jo ordne sig af sig selv, naar Kvinderne først har deres Repræsentanter paa Tinge,« vil en eller anden indvende, og ganske vist har Mændene paataget sig at skrive os en Grundlov med lige Ret for Mand

og Kvinde, men med Hensyn til Landstingsrepræsentationen er saa meget da vist, at indstillede til kongevalgte Landstingsmedlemmer bliver efter det sidste Forslag ingen Kvinde i de første 8 Aar, og som Landstingsvælgere nyder Mændene det Privilegium fremfor Kvinderne, at for de nuværende Vælgere gøres den foreslaaede Alderscensus ikke gældende. Der er da af denne og andre Grunde ingen Sandsynlighed for, at vi i en nogenlunde nær Fremtid faar nogen kvindelig Repræsentant i den lige og almindelige Valgrets Landsting. Men saa faar vi trøste os med Folketinget, hvor ingen Overgangsbestemmelser holder Kvinderne ude.

Men fra Norge lyder i disse Dage advarende Røster til os: »Sørg for, at I faar Forholdstalsvalg,« siger de, »ellers faar I ingen Kvinder ind i de første Omgange, ligesom vi.«

»Sørg for, at I faar Forholdstalsvalg —«. Ja, men D. K. kan som ikke partipolitisk Forening intet foretage sig i denne Sag, og Kvinderne er jo desuden tvungne til at tage Grundloven saa god eller saa daarlig, som Mændene under den. Saaledes var det ikke ved Junigrundlovens Tilblivelse — det gør os ondt bestandig at maatte komme tilbage til denne Kendsgerning midt under al den megen Jubel over Junigrundlovens Genfødsel, men det er nu engang faldet i vor Lod at maatte sige Mændene Ubegageligheder — paa vid Gab sprang Porten dengang op for Fremtidens Vælgerfolk, ingen uberygtet Mand, fri af Fattigvæse-

net, var saa ringe, han havde jo Adgang til Indflydelse paa den Grundlov, han skulde leve og virke under. — Men hvorfor kaste bedrøvede Blikke tilbage og tænke paa, hvorledes det kunde have været? — eller hvorfor se med Ængstelse Fremtiden i Møde? — Danske Kvinder er jo ikke formåede hverken til højre eller venstre Haand med den Grundlov, de ikke har været med til at skrive, og selv om Vejen til at skaffe os kvindelige Repræsentanter paa Tinge er lang og træl — spærret for Evighed er den ikke, forudsat, at vi holder sammen, som vi har holdt sammen indenfor D. K. indtil denne Dag.

Naar Ordene om politisk Valgret og Valgbarhed forhaabentlig snart er blevne overflødige paa vort Program, da har vi takket være vor Arv fra Fortiden nye Ord at skrive i Stedet, Ord som selve Tidens Finger har skrevet paa Væggen for os, Ord om Hustruens Ret, om Barnets Ret, om hver arbejdende, selverhvervende Kvindes Ret. Hvis vi mødes til Sommer som politiske Borgere, betyder dette Møde ikke, at vi efter nogle Dages festlige Samvær skiller igen og for bestandig, men det betyder, at vi grundfæster vor Organisation og skriver vort fremtidige Program.

Lad de Foreninger, som havde Kvinders Valgret alene til Maal, dø deres naturlige Død, naar den nye Grundlov stadfæstes. Dansk Kvindesamfund hører i Sejrstonerne ingen Klang af Gravklokker, vi hører tvertimod disse Ord: »Samling til Midten og videre frem ad Vejen!«